- 1 -

Lalala-laallala - dudorászott halkan, miközben a sültre vetett egy pillantást.
Ez gyönyörű lett! - mosolygott. Kikapcsolta a sütőt, még egy utolsó ellenőrzést tartott a konyhában.
Igen! Ez rendben van - nézett szét elégedetten.
Az étkezőben a megterített asztal tökéletes volt. A gyertyák már várták, hogy meggyújtsa őket. Egy csokor virágot tett az asztalra, megigazította a poharakat és a szalvétát. Szemével felleltározta az egészet, aztán elindult a szobája felé. Kikészítve várta a ruhája, egyszerű fekete ruha volt, ami kiemelte az alakját. Rebeka szép nő volt. Nem a klasszikus értelemben vett szépség. Különleges arca és gyönyörű szemei szinte magára vonták a férfiak tekintetét. Gyorsan lezuhanyozott, és belebújt a ruhájába. Haját feltűzte, enyhe sminket tett az arcára. Elégedetten nézegette magát a tükörben. Egy elegáns, érett nő tekintett vissza rá.
Házassági évforduló, házassági évforduló…- dudorászta a maga gyártotta dallamot, és pici tánclépésekkel kikeringőzött a konyhában.
Mindjárt hazaér, mindig ilyenkor ér haza - fejében beszéltek a gondolatok! - Biztos meglepődik, vagy legalábbis úgy csinál, hiszen még sohasem felejtette el ezt az ünnepet.
Péter mindig figyelmes volt vele, őszintén szerette. A szerelem elmúlik egyszer, mondogatták az idősebbek, ám ők az évek alatt ebből semmit nem éreztek. A lángolás éppoly heves volt, mint az első pillanatban. Sőt még társult hozzá egy mély szeretet. Ez a szövetség mindennél többet ért. Szerette a férjét, és el sem tudta képzelni nélküle az életét. Huszonöt év házasság! Ezt soha nem gondolta volna! Mindig lázadó kamaszlány volt, habzsolta az életet egészen addig, amíg be nem robbant életébe Péter. Jött és ott maradt. Belenézett a szemébe és mindig tudta mit gondol. Ha kellett együtt csináltak őrültségeket, de ha épp ahhoz volt kedvük, filmet néztek összebújva a régi kanapén. Péter maga volt az élet! Picit lehunyta a szemét és már előre érezte férjének illatát és érintését, és a mély szeretetet, ahogy ránézett. Mellette egész ember volt, minden pillanatban. Pontosan tudja ő, hogy ez milyen kincs! Ahogy körülötte egyre többen váltak el, ahogy mentek szét a kapcsolatok, annál jobban értékelték azt, hogy ők megtalálták egymást.
Bekka odalépett a szekrényhez. Fiókját kihúzta, és egy kis csomagocskát vett elő. Szépen becsomagolt doboz volt. Péter ajándéka. Telefont kap, mert Pétert nem érdekelte a külsőség, és ezeréves régi telefonját használta még mindig. Most megkapja ezt a csodát. Ma is próbálta hívni, hogy csak hallja a hangját, de ki volt kapcsolva.
- Az is lehet, hogy megint nem jó a telefonja, mint a múltkor, akkor is nagyon sokszor hívtam.
Rebeka mosolyogva nézte a csomagot, és látta már előre, ahogy férje örömmel veszi kezébe, és amikor majd kibontja!
- Hús, köret, saláta, pezsgő, gyertya és virág - nézett újból körül. - Igen minden rendben!
Az óra hangosan ketyegett, lassan közeledett az öt órához. Öt órára mindig itthon van, ez most sem lesz másképp. Leült az asztal mellé és várt. Pár perc múlva azonban már annyira izgatott volt, hogy nem bírt egyhelyben ülni. Zenét keresett, és miután halkan felcsendült egy lágy dallam, újból visszaült az asztal mellé. Fejében emlékek villantak fel. Amikor Péter felmászott a szomszéd cicájáért a fára… igen! Az nagyon vicces volt. A szomszéd macskája, aki folyamatosan zűrbe került felmászott a ház előtt álló hatalmas fára, de bátorsága már nem volt lejönni. Szegény kétségbeesve nyivákolt, amikor Péter épp hazaért. Gyorsan levette a kabátját, és megpróbált felmászni. Félúton járhatott, amikor ő kinézett az ablakon, és rögtön kiszaladt.

Elég nevetséges látvány volt, ahogy Péter csüng a fán, ingben és nyakkendőben, a macska pedig még feljebb mászik. Olyan volt az egész, mintha a macska csalogatná a férjét feljebb és feljebb. Mókás volt. A történet vége mégis az lett, hogy Péter végül elkapta a kandúrt! A cica, ahogy földre ért el is iszkolt azonnal, egy köszönömöt sem nyávogott el.
- Hálátlan! - mosolygott a férje.
Akkor éjszaka csodását szeretkeztek, neki Péter volt a hős!

- 2 -
Szinte mindig együtt voltak.
- A másik felemet keresem - hívta fel bohóckodva egyszer.
- Itt a jobb fél - mondta Bekka
- És itt a bal - mondta Péter.
Hálás volt a sorsnak! Ami árnyékot vetett mégis erre a házasságra az volt, hogy nem lehetett gyerekük. Pedig annyira szeretett volna egy kisfiút! Mindig arról álmodott, hogy kisfia lesz, épp olyan mosolygós, mint a Péter. Sok év próbálkozás és sok átbeszélgetett éjszaka után lemondtak erről. Tudták, mindig ketten maradnak, és így rendezték be az életüket.
- Öt óra elmúlt - nézett fel Bekka. - Biztos dugó van megint. Nem baj, a húst majd átmelegítem mindjárt. Még pár perc..! Lehet, hogy meg kellene gyújtani a gyertyát. Ááá nem! Várok! Majd… majd ha hallom a lépteit, majd akkor - morfondírozott.
Ült az asztalnál, és az emlékek jöttek hívatlanul. Huszonöt év! A nászút Franciaországban, a túrák, a kirándulások. Mind együtt. Az ágyban töltött vad vasárnapok, amikor csak egymással foglalkoztak. Péter volt az a férfi, aki már a nézésével is izgalomba hozta. Csodás volt vele szeretkezni, figyelmes szerető volt. Megborzongott! Ma is majd felkapja és az éjszaka huszonöt év érzéseivel fog eltelni! Ült az asztalnál, aprócska mosoly jelent meg a szája szélén.
- Péter - suttogta. Lépéseket hallott, megrebbent, és gyorsan a gyufáért nyúlt. Jön! A gyufa sercegett, és lassan életre keltette a gyertyákat. A lángok felfelé nyújtózkodtak. Különleges táncolt lejtettek a kristálypoharakon. Rebeka arcát megvilágították. Szép volt, ahogy álmodozva ült, merengve. Keze az asztalon pihent. Aztán egyszer csak megérintette valaki.
- Péter?- súgta és fejét oldalra fordította, a vállára tett kézre hajtotta az arcát.
- Már annyira vártalak! - érezte, hogy kedvese megsimogatja a haját.
- Tudod, hogy jövök, mindig jövök - hallotta a szerelme mély hangját.
- Készültem drágám, ünnep van! - emelte fel a fejét Rebeka.
- Maradj még így! - kérte a férfi.
Ott állt a széke mögött az az ember, akinek az életét is odaadná. Érezte, ahogy kifújja a levegőt, érezte meleg kezét, a száját, ahogy megcsókolja a nyakát.
- Boldog vagyok! - súgta maga elé. A férfi keze megérintette először a hátát, nyakát, aztán a mellét.
- A vacsora – rebegte kábán Bekka.
- Ráér később - szólt a férje.
Érezte, hogy a férfi erős karja felemeli, és a hálószoba felé viszi. Szemét nem akarta kinyitni… így minden érzékszervével érez!
- Szeretlek – súgta.
Reggel volt. Félálomban hallotta, hogy a mobil megszólal. SMS érkezett.
- Majd később – gondolta. Még visszahunyta a szemét, kicsit még lebegett, kicsit még

könnyűnek érezte magát.
- Ó az éjszaka! - jutott eszébe, és boldogan elmosolyodott.
- Péter – súgta. - Alszol még?
Megfordult, de a férje nem volt az ágyban. Megint korán kelt. Bármikor is feküdt le, Péter nem tudott sokáig ágyban maradni. Megtapogatta az ágyneműt, ami olyan volt, mintha senki nem feküdt volna benne.
- Mellém húzódott - mosolygott. Aztán lehunyta a szemét és ismét elszundított. Nem tudta mennyit aludhatott, megint a telefonja ébresztette. SMS! Zizegett kegyetlenül.
- Na, jó! - adta meg magát. - Ki lehet az?
Megérintette a telefon képernyőjét, és megjelent a kis borítékocska. Erőteljesen és makacsul villogott! Rábökött. A barátnője küldött két üzenetet. Megnyitotta az elsőt.
„Bekka mi veled vagyunk, ha úgy gondolod, hogy beszélgetni szeretnél, akkor hívj, és átugrok hozzád” Vera.
A második sms-t is megnyitotta „Bekka pár perc és ott vagyok! „
Nem értette mit akart a barátnője, de ha majd átjön, elmondja.
Kikelt az ágyból, és lustán kiment a konyhába. A sült és a köret elkészítve várt a sorára. Kihűlve és meredten. Az étkezőben az asztal megterítve, de érintetlenül, úgy ahogy este megcsinálta. A gyertyák azonban tövig égtek. Volt pár faggyúcsepp a terítőn. Odament, megfogta a szék támláját. Szorította, amíg kifehéredtek az ujjai. Döbbenten állt egy pillanatig.

- 3 -
– Nem is vacsoráztunk? - kérdezte halkan.
Érezte, hogy buta kérdés volt, mert valami rossz érzés kezdte feltornázni magát a gyomrából. Hagyta. Most még hagyta! Érezte, hogy valami elszorítja a torkát. Leült a székre és körmével megpróbálta a lecsöpögött faggyút felpiszkálni.
- Nem! Nem! Nem! - suttogta maga elé.
Szemei előtt, mint egy diafilm jelenetek villantak fel. Fekete blúz és szoknya felakasztva. Egy csokor virág, barátnője szomorú, kisírt szeme. Agya dolgozott, és dolgozott az ujja is. Egyre erőteljesebben akarta felszaggatni a faggyút. Szinte már a terítő szövését feszegették az ujjai.
Egy hónapja, igen, akkor! Kinyitotta az ajtót, és ott állt két rendőr. Látja most maga előtt őket, ahogy komor tekintettel bemutatkoznak és megkérdezik, hogy ő-e Péter felesége.
- Igen - mondta ijedten.
- Asszonyom! - szólalt meg az idősebbik rendőr. – Szomorú hírt kell közölnünk. Férjét autóbaleset érte.
- Tessék? - emlékszik, hogy kattant egyet a fejében valami, nem értette a szavakat. Mit mond ez az ember? Hogy Pétert? Neem! Péter mindig óvatos, és reggel is azt mondta, hogy délután találkozunk.
Fogta a kilincset, és nézett rájuk. A fiatalabb rendőr nézte az arcát, vizsgálta a reakcióit.
- A férje nem élte túl - fejezte be a mondatot a rendőr.
- Nem élte túl - mondta ő, ismételve a szavakat.
A vér kiszaladt az arcából, de erősen fogta a kilincset. Megfordult és becsukta az ajtót. Aztán ahogy egyedül maradt olyan félelem fogta el, amilyet még soha nem érzett.
- Hazudnak – mondta az agya. – Péter mindjárt itt lesz. Hazudnak, hazudnak! - mondta el százszor is a szót, és végül el is hitte.

Amikor a rokonok és barátok megérkeztek, rájuk hagyta a dolgokat. Nem érdekelte mit csinálnak és miért. Bezárkózott a gondolatokhoz, Péterhez. Majd mindjárt megjön, és nagyot néz, hogy mit csinál itt ennyi ember.
- Majd Péter mindjárt hazajön – mondta akkor barátnőjének - Nagyot néz majd, hogy mit csináltok itt, kicsit durva vicc a temetését szervezni.
Vera döbbenten nézett rá, aztán magához ölelte.
- Tudod Bekka, Péter érti a viccet…- és sírt.
Aztán a diafilm folytatódott. Ahogy a kikészített szoknyát magára húzta, pár nap alatt annyit fogyott, hogy majdnem leesett róla. A fekete blúz még jobban kiemelte sápadtságát. Hallotta, hogy az emberek beszélnek hozzá, hogy egy szertartáson Pétert méltatták és búcsúztatták.
- Hallod drágám? Mennyire szeretnek téged! - szólt akkor Péterhez, aki mellette állt egyenesen és szomorúan. Bólintott.
- Igen, sokan szeretnek. Én viszont csak téged!
Akkor is érezte a férfi kezét, ahogy megszorítja a vállát. Nem sírt. Nem voltak könnyei, csak égett a szeme.
- Ez vicc! … De nem vicces! Egyáltalán nem az! - tombolt belül az agya. - Hülye vicc!
A faggyú végre lejött, maga mögött hagyva egy zsíros foltot. A folt mellett aztán megjelent még egy, és még egy. Rebeka szeméből peregtek a könnyek. Most sírt először. Egy hónap telt el, és most sírt.
- Péter - suttogta - ez már nem vicc!
Amikor Vera belépett Rebeka sírva rohant hozzá.
- Péter meghalt! - szinte sikította. – Meghalt! Azt mondta nem hagy el, és mégis meghalt!
Zokogás rázta a testét. A felismerés könnyei. - Mi lesz velem nélküle? Hogy élem én túl?
Barátnője simogatta a fejét, vigasztalta.
Aztán csendesedtek a könnyek, Vera pedig szép lassan elpakolt az asztalról. Tudta, hogy mit ünnepelt a barátnője, de nem kérdezett semmit. Látta a terítéket két személyre. Rebeka csak nézte, ahogy eltűnt az élete az asztalról. A reménye is, hogy lássa Pétert. Elviszi a két tányért Vera, és ezzel elviszi tőle őt is!
- Nem! – súgta a férfi a fülébe. – Én mindig itt vagyok neked!